

Sygnatura akt II C 20/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa D. Ż.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Polsce z siedzibą w W.(...)z siedzibą we F., w S.

o zapłatę kwoty 5100 zł ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 400 zł (czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1000 zł (jeden tysiąc złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. obciąża powódkę na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 20 zł (dwadzieścia złotych) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;
5. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 698,88 zł (sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 20/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 listopada 2014 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Polsce z siedzibą w W.(...)z siedzibą we F., w S., D. Ż. reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 5 100 złotych tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 13 lipca 2014 roku w U. miało miejsce zdarzenie drogowe, podczas którego pojazd powódki marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu. Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ochronę ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powódka poniosła szkodę majątkową w postaci utraty wartości rynkowej pojazdu.

(pozew k. 2-4, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 lutego 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska podniósł, że pozwany prowadził postępowanie likwidacyjne, które zakończyło się wydaniem decyzji o przyznaniu odszkodowania obejmującego następujące kwoty: 33 314,70 złotych z tytułu kosztów naprawy pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po szkodzie z dnia (...) 6 385,30 złotych z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, 2 917,31 złotych z tytułu kosztów holowania i kosztów najmu pojazdu zastępczego, 1 000 złotych z tytułu ubytku wartości rynkowej pojazdu. Pozwany zakwestionował żądanie pozwu w całości co do zasady i wysokości, wskazując, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia z tytułu ubytku wartości pojazdu marki H. (...).

(odpowiedź na pozew k. 31-32v, pełnomocnictwo k. 33, odpis KRS k. 38-40, odpis postanowienia k. 41, odpis zaświadczenia k. 41v)

W piśmie z dnia 25 czerwca 2015 roku pełnomocnik powódki cofnął żądanie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 1000 złotych wraz z żądaniem zasądzenia ustawowych odsetek od tej kwoty od dnia wniesienia powództwa i wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Wyjaśnił, że w dniu 10 lutego 2015 roku powódka otrzymała częściowe świadczenie w kwocie 1000 zł.

(pismo pełnomocnika powódki k. 125, protokół rozprawy k. 177)

Pełnomocnik pozwanego pismem z dnia 21 lipca 2015 roku ustosunkowując się do cofnięcia przez powódkę pozwu co do kwoty 1 000 złotych, wniósł o przyznanie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(pismo pełnomocnika pozwanego k. 138)

Na rozprawie w dniu 10 listopada 2015 roku pełnomocnik powódki wnosił na wypadek nie uwzględnienia powództwa o nie obciążanie powódki kosztami na podstawie art. 102 kpc. Pełnomocnik pozwanego wskazał, że brak podstaw do zastosowania art. 102 kpc.

(protokół rozprawy k. 178)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2014 roku w U., na skrzyżowaniu ulic (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym uszkodzony został samochód powódki marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd sprawcy zdarzenia objęty był w tej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

(okoliczności bezsporne, a także kserokopia notatki urzędowej k. 41 w załączonych aktach szkody, kserokopia zgłoszenia szkody k. 43-44, kserokopia informacji (...) k. 40v akt szkody, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 45)

Pismem opatrzonym datą 15 września 2014 roku, nadanym w placówce pocztowej 9 października 2014 roku pełnomocnik powódki zgłosił pozwanemu szkodę z tytułu utraty wartości rynkowej pojazdu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia z dnia 13 lipca 2014 roku wnosząc o wypłatę kwoty 10 000 złotych z tego tytułu.

(pismo k. 15)

Na podstawie decyzji z dnia 10 lutego 2015 roku pozwany wypłacił powódce kwotę 1000 zł tytułem rynkowego ubytku wartości pojazdu po zdarzeniu z dnia 13 lipca 2014 roku.

(decyzja k. 47)

Pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przed wypadkiem z dnia 13 lipca 2014 roku był sprawny, dobrze utrzymany przez powódkę będącą jego pierwszym właścicielem, w stanie bezwypadkowym, o przebiegu mniejszym od normatywnego. Ubytek wartości pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) rozumiany jako różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu przed uszkodzeniem w wyniku zdarzenia z dnia 13 lipca 2014 roku a jego wartością ustaloną w tym samym stanie warunków rynkowych z uwzględnieniem naprawy powypadkowej wykonanej prawidłowo, zgodnie z technologią zalecaną przez producenta w (...) H., spełniającej wymagania techniczne i kadrowe do wykonania takich prac, wynosi 1 400 złotych brutto. Niemal wszystkie kluczowe elementy, które uległy uszkodzeniu są elementami łatwymi w demontażu, nie wymagającymi ingerencji w strukturę nadwozia. Nie stwierdzono, aby nastąpiło przemieszczenie punktów charakterystycznych płyty podłogowej, czy uszkodzenie elementów szkieletu przedniej części nadwozia, jak też miejsc mocowania (czy uszkodzenie samych elementów) zawieszenia pojazdu, jak również elementów układu kierowniczego.

(pisemna opinia biegłego sądowego G. H. k. 68-73, wraz z załącznikami k. 74-114, pisemna opinia uzupełniająca k. 150-154, ustna opinia uzupełniająca k. 178)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy szczegółowo opisany w uzasadnieniu, w tym dowody z załączonych dokumentów, a także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów i techniki pojazdowej. Ustaleń stanu faktycznego w oparciu o kserokopie dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Wobec treści żądania powódki i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wysokości ubytku wartości rynkowej pojazdu powódki na skutek zdarzenia z dnia 13 lipca 2014 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu. Biegły wydał opinię zarówno zapoznając się z aktami sprawy jak i na podstawie przeprowadzonych oględzin pojazdu powódki. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą. Ustosunkowując się do kwestii podnoszonych przez pełnomocników stron, biegły sądowy wskazał, iż dokonanie w samochodzie powódki naprawy na kwotę niewiele niższą od wartości pojazdu nie wpłynęło znacząco na ubytek wartości samochodu jako powypadkowego. Biegły podkreślił, iż nie stwierdzono aby uszkodzenia jakie zaistniały w pojeździe powódki negatywnie wpływały na właściwości jezdne, pewność prowadzenia, bezpieczeństwo samochodu, sztywność nadwozia, symetrię. W ocenie biegłego w realiach rynkowych możliwe jest znalezienie samochodów tej klasy co powódki z różnicą ceny na poziomie 1 400 złotych w zależności od okoliczności czy samochód brał udział w wypadku czy też nie. Jak wskazał biegły okoliczność czy samochód jest bezwypadkowy, a także zakres i typ powstałych uszkodzeń ma zwykle duże znaczenie dla potencjalnego nabywcy samochodu używanego. Nadto biegły, w oparciu o Instrukcję Określenia Rynkowego Ubytku Wartości (...) nr (...) z dnia 12 lutego 2009 roku, przyjął maksymalny współczynnik wynoszący 15 %, podając iż na rynku znikoma jest liczba oferowanych pojazdów w stanie porównywalnym do stanu pojazdu powódki.

Po wydaniu przez biegłego opinii uzupełniającej i ustosunkowaniu się do zagadnień podniesionych przez pełnomocników stron, ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego sądowego.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinno być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1powołanej ustawy).

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu stanowiącego własność powódki. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Spór stron niniejszego procesu koncentrował się na ustaleniu wysokości szkody obejmującej utratę wartości rynkowej samochodu.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. po stronie ubezpieczyciela istnieje obowiązek pełnej kompensacji szkody. Odszkodowanie za uszkodzenie samochodu może obejmować oprócz kosztów jego naprawy także zapłatę sumy pieniężnej, odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością tego samochodu przed uszkodzeniem i po naprawie (uchwała S.N. z dn. 12.10.2001r., III CZP 57/01). Wartość pojazdu po jego naprawie to nic innego, jak jego wartość rynkowa. Jeśli wartość ta w wyniku uszkodzenia, choć później wyeliminowanego zmalała w stosunku do tej, jaką samochód ten miałby na rynku, gdyby nie został uszkodzony, to kompensata powinna obejmować również tę różnicę.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy dał podstawę do ustalenia, iż ubytek wartości handlowej pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku szkody z 13 lipca 2014 roku wyniósł 1 400 złotych brutto.

Ostatecznie Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 400 złotych stanowiącą różnicę pomiędzy należnym powódce odszkodowaniem z tytułu ubytku wartości rynkowej pojazdu a kwotą dobrowolnie wypłaconą przez pozwanego.

Dalej idące powództwo, jako nieznajdujące podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym, podlegało oddaleniu.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł zgodnie z żądaniem na podstawie art. 481 k.c. Stosownie do treści tego przepisu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotnym, zatem jest ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 k.c.), chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Pozwany nie wykazał, aby taka potrzeba istniała. Powódka pismem nadanym w dniu 9 października 2014 roku zgłosiła

pozwanemu żądanie zapłaty z tytułu ubytku wartości rynkowej, zaś pozwany nie kwestionował, że pismo to otrzymał. Biorąc to pod uwagę należało uznać, że w zakresie zasądzonej kwoty odszkodowania odsetki należne są powódce zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 28 listopada 2014 roku.

W piśmie procesowym pełnomocnik powódki cofnął żądanie pozwu co do kwoty 1 000 złotych tytułem odszkodowania oraz ustawowych odsetek od tej kwoty od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty ze zrzeczeniem się roszczenia. Sąd w cofnięciu powództwa w tej części, nie dostrzegł podstaw do uznania, iż czynność ta narusza dyspozycję art. 203 § 4 k.p.c. Dlatego mając powyższe na względzie w punkcie 2 wyroku, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 i 4 k.p.c., umorzył postępowanie w tym zakresie.

Skarb Państwa w niniejszej sprawie tymczasowo wyłożył kwotę 20 zł na poczet wydatków. Mając to na uwadze, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398) Sąd obciążył powódkę na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 20 zł.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowi art. 100 k.p.c. statuujący zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Roszczenie zgłoszone przez powódkę zostało uwzględnione w 27,45 % (przyznano kwotę 400 złotych z żądanej pierwotnie 5 100 złotych, jednakże w toku procesu pozwany w części wypłacił na rzecz powódki kwotę 1 000 złotych, dlatego także w tym zakresie pozwanego uznać należy za przegrywającego sprawę). Po stronie powodowej koszty procesu wyniosły kwotę 1 972 złotych, na którą złożyły się: opłata od pozwu – 255 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 1 200 zł określone w oparciu o § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.), opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 500 zł, a po stronie pozwanej koszty te wyniosły kwotę 1 717 złotych, w tym wynagrodzenie pełnomocnika – 1 200 zł określone w oparciu o § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 490 t.j.), oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 500 zł.

Łącznie koszty poniesione przez obie strony i Skarb Państwa stanowią kwotę 3 709 złotych. Biorąc pod uwagę procent przegrania sprawy przez powódkę, winna ona ponieść koszty w kwocie 2 690,88 zł. Różnicę między kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami należnymi od powódki, w wysokości 698,88 złotych, Sąd zasądził na rzecz pozwanego.

Sąd nie uwzględnił żądania powódki o nieobciążanie jej kosztami procesu. Przepis art. 102 k.p.c. stanowi o tym, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie zachodzą szczególne okoliczności, o których mowa w przepisie art. 102 k.p.c., a przynajmniej takowe szczególne okoliczności nie zostały wykazane przez powódkę, na której taki obowiązek dowiedzenia spoczywał z mocy przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.